

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 019836 17 Кж 5
Бања Лука, 11.07.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића као председника вијећа, Обрена Бужанина и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог С.М. због кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, те у вези са чланом 20. истог закона, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адвоката М.П. из Б., изјављеној против рјешења Округног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019836 17 Кв 6 од 30.06.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 11.07.2017. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С.М. изјављена против рјешења Округног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019836 17 Кв 6 од 30.06.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Округног суда у Бањој Луци број 11 0 К 019836 17 Кв 6 од 30.06.2017. године, донесеним у поступку двомјесечне контроле оправданости притвора у смислу одредбе члана 202. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), утврђено је да нису престали разлози за притвор према оптуженом С.М., који је продужен након потврђивања оптужнице због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС), а из притворског разлога предвиђеног чланом 197. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Против цитираног рјешења жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог адвокат М.П. из Б., наводећи да ожалбено рјешење побија из свих законом предвиђених разлога, а нарочито због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде одредбе члана 1. и 2. Устава БиХ, те повреде одредби члана 5. и 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода. При томе се не конкретизују законом предвиђени облици битне повреде одредаба кривичног поступка прописани одредбом члана 311. ЗКП РС, међутим из аргумената садржаних у образложењу жалбе за овај жалбени основ произлази да се указује на повреде садржане у овој ставу 1. тачке а), е) и к) цитиране законске одредбе.

Приједлог жалбе је да Врховни суд жалбу уважи и оптуженог пусти да се брани са слободe.

Испитујући побијано рјешење у дијелу који се побија жалбом, те по службеној дужности у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 338. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Одредбом члана 202. став 1. ЗКП РС регулисано је да се контрола оправданости притвора одређеног или продуженог након потврђивања оптужнице врши по истеку свака два мјесеца од дана доношења посљедњег рјешења о притвору. При томе законом није прописано да ову контролу у фази главног претреса врши искључиво судско вијеће пред којим се води главни претрес, како се то жалбом сугерише, па слиједом тога, када се контрола оправданости притвора обавља ван рочишта за главни претрес, онда је за доношење одлуке, на основу одредби члана 24. став 5. ЗКП РС надлежно вијеће састављено од троје судија, које према овој законској одредби одлучује о жалбама против рјешења када је то одређено овим законом и доноси друге одлуке ван главног претреса (ванрасправно вијеће). Дакле, када законом није изричито прописана функционална надлежност суда, онда је за доношење одлука ван главног претреса, у смислу цитиране законске одредбе, надлежно ванрасправно вијеће.

Ради тога је неоснован жалбени приговор заснован на тврдњи да је побијано рјешење донијело ненадлежно судско вијеће, у чему би се манифестовала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка а) ЗКП РС, у форми непрописног састава суда.

У склопу аргумената којима се оспорава постојање основане сумње да је оптужени починио кривично дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, за које се терети потврђеном оптужницом, што представља општи услов за егзистирање притвора по притворском разлогу из члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС, жалбеним аргументима се тврди да чињенични опис дјела у диспозитиву оптужнице не одражава наведену правну квалификацију дјела, те да ту правну квалификацију не потврђују ни докази на које се позива побијано рјешење, сугеришући да би се евентуално могло радити о кривичном дјелу из члана 156. став 1. КЗ РС (тешка тјелесна повреда у основном облику).

На наведеним аргументима жалбе, не може се заснивати тврдња о погрешној правној квалификацији кривичног дјела за које се оптужени терети према чињеничном опису у диспозитиву потврђене оптужнице, нити тврдња о погрешној чињеничној основи на којој се темељи та правна оцјена дјела, па слиједом тога нема основа за тезу жалбе по којој сугеришући да је у конкретном случају у питању кривично дјело из члана 156. став 1. КЗ РС (за које је прописана казна затвора од 6 (шест) мјесеци до 5 (пет) година), доводи у питање и стварну надлежност окружног суда за суђење у овом предмету, а и постојање законских услова за притворски разлог из члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС (с обзиром да се и стварна надлежност окружног суда а и наведени притворски разлог ограничавају на кривична дјела за које се може изрећи казна затвора од 10 (десет) година или тежа казна).

Наиме, супротно тврдњи жалбе, чињенични опис дјела онако како је конципиран у диспозитиву оптужнице, посматрано с аспекта употребљеног средства којим су нанесене повреде оштећеној, локалитета повреда, те њихове бројности и тежине, несумњиво манифестује свијест оптуженог да предузетим радњама према оштећеној може проузроковати смрт оштећене и вољу која се огледа у пристанку на такву посљедицу, што одражава све битне елементе бића кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС.

Надаље докази прикупљени у фази истраге, који су приложени уз оптужницу, пружају довољно основа за сумњу да је оптужени починио наведено кривично дјело, како се то правило апострофира и у побијаном рјешењу, уз закључак да у овој фази поступка нема чињеница и околности које би довеле у сумњу даље егзистирање основане сумње као општег услова за продужење притвора оптуженом. Правилност таквог закључка побијаног рјешења није доведен у сумњу новим доказима изведеним на главном претресу на које се жалба позива, прецизирајући да су у питању налаз и мишљење вјештака медицинске струке проф. др Н.С., шефа Института за ... Универзитета у С., те његов исказ дат на главном претресу. Ово из разлога што, по оцјени овог суда, садржај ових доказа није довео у питање онај стандард сумње на којем се заснива оптужница, који је супстанциран у основаној сумњи да је оптужени починио наведено кривично дјело, а који степен сумње је и *conditio sine qua non* за одређивање или продужење притвора.

Дакле, да би био испуњен услов за одређивање, а потом и продужење притвора није потребно утврдити са сигурношћу да је оптужени починио предметно кривично дјело (што је стандард који је потребно испунити при доношењу осуђујуће пресуде), па све док новим доказима није компромитован онај степен сумње који се манифестује у основаној сумњи, испуњени су законски услови за примјену мјере притвора, уз претпоставку испуњености неког од законских разлога предвиђених чланом 197. став 1. ЗКП РС.

Из наведених разлога су неосновани жалбени приговори засновани на тврдњи о мањкавости чињеничне основе побијаног рјешења у сегменту који се односи на основану сумњу да је оптужени починилац кривичног дјела за које се терети потврђеном оптужницом, те приговор о погрешној правној квалификацији који изводи из таквих чињеничних мањкавости, као и теза жалбе која је развијена на наведеним приговорима, а којом се настоји представити да је у конкретном случају у питању кривично дјело из члана 156. став 1. КЗ РС за које је, с обзиром на запријећену казну за то дјело стварно надлежан основни суд (сугеришући на тај начин да је побијано рјешење донесено од стварно ненадлежног суда, што би одражавало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка е) ЗКП РС), с друге стране да нема законских услова за притворски разлог из члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Указујући на мањкавости чињеничне основе побијаног рјешења на којој се заснива притворски разлог из члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС, жалба прије свега оспорава правилност закључка побијаног рјешења о постојању ванредних околности из којих произилази да би пуштање на слободу оптуженог резултирало стварном пријетњом нарушавању јавног реда. При томе се наглашава да је такав

закључак произвољан и заснован на претпоставкама, а не на чињеницама и доказима, а у прилог такве тврдње апострофира се да је исказима оштећене Б.К., те њених синова М. и М.1 К., као и исказом Л.М., супруге оптуженог, јасно побијена теза на којој упорно и без аргумената истрајава суд да пуштањем оптуженог на слободу постоји могућност тензија и сукоба између породица оптуженог и оштећене.

Осим тога жалба тврди да у побијаном рјешењу да на ову околност (да би пуштање на слободу оптуженог резултирало стварном пријетњом нарушавању јавног реда) није дато јасно, конкретно и објективизирано образложење, па је на тај начин, према тврдњи жалбе, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 304. став 7. ЗКП РС (указујући тиме на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, која се манифестује у недостатку разлога о одлучним чињеницама), али и одредби чланова 5. и 6. Европске конвенције.

Аргументима изнесеним у образложењу жалбе није доведена у питање ни правилност чињеничних утврђења о постојању притворског разлога из одредбе члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС, нити валидност датих разлога у образложењу побијаног рјешења за такво утврђење.

Побијано рјешење је у образложењу дало врло јасне и децидне разлоге, које прихвата и овај суд као мјеродавне, за закључак о постојању ванредних околности услед којих би боравак оптуженог на слободи резултирао стварном пријетњом нарушавању јавног реда у смислу цитиране одредбе члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС. Правилност таквог закључка није доведена у сумњу доказима које жалба апострофира (искази свједока Б.К., М. и М.1, те свједока Л.М.), јер супротно тврдњи жалбе, садржај исказа ових свједока не потврђује тезу жалбе о одсуству тензија у односима између породица оптуженог и оштећене (у којој чињеници побијано рјешење види стварну пријетњу нарушавању јавног реда).

Ради тога нема мјеста приговору жалбе браниоца оптуженог о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка у форми недостатка разлога о одлучним чињеницама, нити приговору жалби заснованом на тврдњи о мањкавости чињеничне основе рјешења у сегменту утврђеног притворског разлога. Све околности апострофирани у побијаном рјешењу, које се односе на начин и околности под којима је дјело извршено, као и његове последице и по оцјени овог суда указују на висок степен друштвене опасности почињеног кривичног дјела и његовог извршиоца и представљају ванредне околности таквог карактера које указују на то да би пуштање оптуженог на слободу резултирало стварном пријетњом нарушавања јавног реда.

С обзиром на то неоснована је тврдња жалбе да је побијано рјешење донесено уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, која се манифестује у недостатку разлога о одлучним чињеницама, те повреду одредби члана 5. Европске конвенције, које пружају заштиту лицима од произвољног хапшења и задржавања у притвору, јер је за одлуку о потреби даљег задржавања оптуженог у притвору по наведеном притворском разлогу дато ваљано образложење за чињенице од одлучног значаја.

Ради изнијетог, жалба браниоца оптуженог се показује као неоснована, па како у поступку доношења побијаног рјешења нису почињене ни повреде Кривичног закона на штету оптуженог, на које овај суд пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 338. ЗКП РС, то је одлучено као у изреци овог рјешења, тако што је на основу члана 337. став 3. ЗКП РС жалба одбијена као неоснована.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић